

14,12 První den o svátcích nekvašeného chleba, když se zabíjel velikonoční beránek, zeptali se učedníci (Ježíše): „Kam chceš, abychom ti šli připravit velikonoční večeři?“

14,13 Tu poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do města a (tam) vás potká člověk, který ponese džbán vody.

Jděte za ním, **14,14** a kam vejde, řekněte hospodáři: 'Mistr vzkazuje: Kde je pro mě večeřadlo, v kterém bych mohl se svými učedníky jíst velikonočního beránka?' **14,15** On vám ukáže velkou horní místnost opatřenou lehátko a připravenou. Tam nám přichystejte večeři!“ **14,16** Učedníci odešli, přišli do města a našli všechno tak, jak jim řekl, a připravili velikonočního beránka. **14,22** Když jedli, vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim ho se slovy: „Vezměte. To je mé tělo.“ **14,23** Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. **14,24** A řekl jim: „To je má krev, (krev) nové smlouvy, která se prolévá za všechny. **14,25** Amen, pravím vám: Už nikdy nebudu pít z plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít v Božím království.“ **14,26** Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu.

REFLEXE

Když vezmeme do rukou Babičku Boženy Němcové, člověku se až tají dech, když čte o doslova nábožném prožívání našich předků slavnosti Božího Těla. Volný slavnostní den, náměstí vyzdobené květinami a nařezanými lipkami, na zemi nastlán zelený rákos jako koberec, připraveny čtyři oltáře a klučičího čtenáře zaujmou především moždíře, z nichž se střílely salvy při čtvrtém požehnání, a ze kterých Adélka, jedna z nemladších postav Babičky, měla obavy, aby se nelekala. Slavnost Božího Těla je v Církvi prožívána od třináctého století, procesí pak od století patnáctého. Vznikla v době, kdy úcta k Eucharistii zřejmě poněkud opadla a bylo třeba ji prohloubit, ač se Eucharistie slavila nepřetržitě již třináct století.

Co vlastně slavíme? A co je to Eucharistie. Kdybychom jeli na dovolenou do Řecka, nejednou můžeme slyšet slovo, třeba když v restauraci necháme zpropitné: „Eucharisto“, což znamená, že nám děkují. Slavení Eucharistie je vzájemné děkování. Jako vždy Bůh předchází kroky člověka a děkuje člověku. Že je to odvážné tvrzení? Možná, ale věřím, že Bůh je rád, když člověk jím stvořený a zamýšlený, přijme svůj život jako dar a přijme i pozvání k životu s Bohem, pro který především nás Bůh stvořil. Potom také my, povzbuzeni Boží láskou taktností děkujeme za dar života, za vztah, který k nám mám, za pozvání k sjednocení s Ním.

Právě Eucharistie je tím sjednocením těla i duše člověka s tělem i duší Božího Syna, našeho lidství s jeho lidstvím a naší stvořenosti a řekněme i dočasnosti s jeho věčností. Ve svatém přijímání jako bychom vyjádřeno slovníkem sci-fi vstupovali do jiné dimenze života. Z dimenze omezené časem a prostorem, dočasností a jistou nedokonalostí do dimenze plnosti toho, čím je život, existence a láska. Eucharistie je brána v času a prostoru vedoucí ke sjednocení s plností Boží lásky.

Bůh se stal v Kristu člověkem, abychom se my lidé sjednotili skrze jeho lidství s jeho božstvím i vztahy, které jako Bůh prožívá v Trojici, abychom se skrze jednotu s Krisem sjednotili s jeho Otcem i Duchem Svatým. Na oltáři se děje zázrak proměny. Chléb a víno se stávají Kristovým tělem a krví. Cílem mše však není konat nějaké proměny materiálu, jakoby konat, když se to řekne dost nepěkně,

pouťové kouzelnické triky, ale cílem mše je proměna člověka. Je to člověk, který mění v sebe Eucharistii nebo je to Bůh přítomný v Eucharistii, který mění člověka, uzpůsobuje ho sjednoceným s Bohem? To druhé je správně. Pochopitelně proměna našeho života není často vidět, tak jako není příliš vidět to, co se děje při křtu či biřmování. Ale k proměně dochází. To, co se stalo na křtu, se posiluje přijímáním. Jednota člověka a Boha.

Možná nabíhá otázka, proč je to tak složité, či jednoduché až rustikální? Proč tolik různých svátostí? Proč Eucharistie, když už byl křest? Otázky musíme však směřovat na toho Nejvyššího. Je to On, kdo posílá křtít, a je to zase On, kdo přikazuje. „To konejte na mou památku.“ S trochou pokory a víry se nám mohou otevřít i dveře úžasu nad tím, co „Bůh připravil těm, kdo ho milují“.

O Eucharistii složil teologickou píseň, tzv. sekvenci, která se zpívá před čtením evangelia při této slavnostní mši, svatý Tomáš Akvinský. Je dobré se nad textem zamyslet a tím bych i tuto úvahu skončil, abychom každý sám pokračovali ve své denní tiché chvíli rozjímáním vedoucím k úžasu. Text najdeme i v kancionálu pod číslem 717, nebo i zde:

1. Sióne, chval Spasitele, / Pastýře a Učitele, / chvalozpěvy jemu pěj. / Jak jen můžeš, chval ho stále, / vše je málo k jeho chvále, / celou duší se mu vzdej.
2. Zcela zvláštní předmět chvály, / živý chléb, zdroj žití stálý / oslavujme s radostí. / Jím u společného stolu / družinu svých apoštolů / Ježíš prvně pohostil.
3. Naplno ať zazní chvála, / aby duše zajásala, / radostná a nadšená. / Svátek svátosti se koná / na památku dne, kdy ona / byla ustanovena.
4. V ní Král nový získal vládu, / obětí Nového řádu / ukončen je Starý věk. / Staré zašlo, nové vzkvetlo, / Pravda vydala své světlo, / noc se dala na útěk.
5. Co sám Kristus tehdy konal, / to nám činit přikazoval / ke své věčné paměti. / V tom jej církev následuje, / chléb a víno proměňuje / v spasitelné oběti.
6. Křesťanům se věřit dává, / chléb že se tu tělem stává, / víno v krev se promění. / Co se myslí, oku skrývá, / to poznává víra živá / jako Boží zjevení.
7. Pod různými způsoby / sám Bůh živý je tu s námi / v chleba, vína způsobě. / Pokrm těla, nápoj krve, / Kristus je však celý v prvé, / celý v druhé podobě.
8. Přijímáš-li, zůstal celý, / neláme se, nerozdělí, / celý se vždy požívá. / Tisíce ho přijímají, / všichni celého však mají, / aniž z celku ubývá.
9. Dobří, zlí ho požívají, / nestejný však úděl mají, / život nebo prokletí. / Zlým je k smrti, dobrým k žití; / jedny hubí, druhé sytí / téhož chleba přijetí.
10. Svátostný chléb když se láme, / v každé části požíváme / tělo Páně v celosti. / Podstata je nezměnná, / dále trvá nedotčená / moc a síla svátosti.
11. Chléb andělský přetajemně / stal se chlebem dětí země, / které zdvihá k božské cti. / Předobrazem v Izákovi, / zpodoben pak v beránkovi, / v maně dané na poušti.
12. Pastýři náš, Chlebe živý, / Ježíši, buď milostivý, / dej nám spatřit rajský jas. / Bože mocný, převeliký / dědici a společníky / svatých v nebi učiň nás.

